

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 650/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 16 czerwca 2021 roku w sprawie II K 734/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1. zarzut obrazy przepisów postępowania , która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <p>- art. 7 kpk i art. 196 § 3 kpk poprzez przeprowadzenie nieprawidłowej, bez uwzględnienia zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, oceny dowodu w postaci opinii biegłego z dziedziny rekonstrukcji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne (1,2)</p>	

wypadków drogowych i uznanie jej za rzetelną mimo, iż opinia ta wyrażała zapatrywania biegłego co do winy oskarżonego poprzez sformułowanie ocen prawnych w zakresie sprawstwa wypadku i naruszeń zasad oraz przepisów ruchu drogowego, co stwarzało uzasadnione wątpliwości w zakresie bezstronności opiniującego biegłego powodujące konieczność powołania innego biegłego, a zaniechanie w tym zakresie i uznanie opinii za wartościowy materiał dowodowy, doprowadziło do poczynienia **błędnych ustaleń faktycznych**, w konsekwencji skutkujących niezasadnym uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu;

- **art. 7 kpk i art. 201 kpk** poprzez przeprowadzenie nieprawidłowej oceny opinii biegłego lekarza specjalisty chirurgii ogólnej i uznanie

jej wbrew zasadom prawidłowego rozumowania za pełną, rzetelną, zawierającą jasne i logiczne wnioski, w sytuacji, gdy biegły wskazał, że pokrzywdzony P. K. nie miał zapiętych pasów, bo doznane obrażenie w postaci złamania mostka powstało w wyniku uderzenia się o kierownicę, gdy tymczasem P. K. nie był kierowcą samochodu, lecz pasażerem, a ponadto biegły określił, że pokrzywdzona H. C. nie miała zapiętych pasów, gdyż w przeciwnym przypadku pasy stabilizowałyby górną część ciała i pokrzywdzona nie doznałaby złamania nosa w wyniku uderzenia w „blat” pod przednią szybą, gdy tymczasem w sposób bezsprzeczny ustalono, że H. C. siedziała z tytułu pojazdu, za P. K., a ponadto opinia ta nie była kategoryczna – biegły wskazał na możliwość występowania złego stanu pasów bezpieczeństwa i cechowała się niepełnością, gdyż pokrzywdzeni

doznali również szeregu innych obrażeń ciała, których biegły nie objął zakresem wydanej opinii, co łącznie obligowało do zasięgnięcia opinii uzupełniającej lub powołania nowego biegłego, a zaniechanie w tym zakresie następczo skutkowało nieuwzględnieniem spójnych zeznań H. C. i J. J. odnośnie w/w sytuacji i doprowadziło do poczynienia ***błędnych ustaleń faktycznych*** poprzez przyjęcie, że pokrzywdzeni nie mieli zapiętych pasów bezpieczeństwa w czasie zdarzenia drogowego,

- ***art. 7 kpk i art. 366 § 1 kpk*** poprzez przeprowadzenie nieprawidłowej, wbrew zasadom logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, oceny wyjaśnień oskarżonego, i przyjęcie w sposób dowolny, że oskarżony należycie wyjaśnił przyczynę przyznania się do winy w postępowaniu przygotowawczym, mimo, że na etapie

jurysdykcyjnym oskarżony w sposób oczywisty prezentował linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej, a ponadto poprzez nieuprawnione wartościowanie dowodu wbrew obowiązującej zasadzie swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w przyjęciu, że wyjaśnienia te stanowiły najistotniejszą część osobowego materiału dowodowego w sprawie, a nadto poprzez brak weryfikacji tychże wyjaśnień i niedopuszczenie z urzędu dowodu z zeznań funkcjonariusza Policji, który miał „namawiać” M. F. (1) do przyznania się do winy jeszcze na miejscu zdarzenia, co łącznie skutkowało **błędymi ustaleniami faktycznymi,** i w konsekwencji niezasadnym uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,

- art. 7 kpk poprzez wadliwe przeprowadzenie oceny dowodu z zeznań świadka P. K. i wskazanie, że są one wiarygodne w ograniczonym zakresie, gdyż świadek z uwagi na zły stan zdrowia wielu szczegółów nie pamiętał, mimo, że świadek był przesłuchiwany dwukrotnie, pierwszy raz – w cztery dni po zdarzeniu i drugi raz – pięć miesięcy po zdarzeniu, późniejsze zeznania cechowały się ogólnością z uwagi na upływ czasu i pogorszenie stanu zdrowia jako konsekwencja obrażeń doznanych w wypadku, a mimo tej okoliczności Sąd nadał decydujące znaczenie zeznaniom złożonym w miejscu zamieszkania świadka, w kilka miesięcy po zdarzeniu, uznając w pozostałym zakresie wcześniejsze zeznania za nieprzydatne do czynienia ustaleń faktycznych,

- **art. 400 § 1 kpk** poprzez nierozważenie

możliwości
zakwalifikowania
zachowania
oskarżonego jako
wyczerpującego
znamiona
wykroczenia z art.
86 § 1 kw,
co w konsekwencji
skutkowało
niezasadnym
uniewinnieniem
oskarżonego i
uwolnieniem od
poniesienia
odpowiedzialności
karnej, w tym za
ewentualne
wykroczenie;

**2. zarzut obrazy
przepisów prawa
materialnego**

(uznanych przez
apelanta jako „inny
wypadek niż
wskazany w art.
438 pkt 1 kpk”,
a stanowiący obrazę
prawa materialnego
w zakresie
kwalifikacji prawno-
karnej) tj. art. 177
§ 1 kk, poprzez
bezpodstawne
zawężenie granic
przypisywalności
skutku i w
następstwie
bezzasadne
przyjęcie, że
oskarżony M. F.
(1) nie jest sprawcą
zarzucanego mu
czynu;

Zwiąże o powodach
uznania zarzutu za
zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny		
Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił ani zawartych w tym środku odwoławczym zarzutów, ani też wywodów przytoczonych na ich poparcie. Przeprowadzona kontrola odwoławcza nie wykazała bowiem żadnych uchybień procesowych ani innych nieprawidłowości, które mogłyby rzutować na treść zapadłego wyroku. Zarówno przebieg rozprawy głównej, jak i treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazują, że sąd rejonowy wyprowadził wnioski ocenne z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego. Podczas oceny zgromadzonego materiału dowodowego zostały nadto uwzględnione wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz		

zasady logicznego rozumowania, które to rozumowanie, w ocenie sądu okręgowego jest poprawne, nie zawiera sprzeczności, niekonsekwencji, czy dwuznaczności, a tym samym pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wyrażającego zasadę swobodnej oceny dowodów. Dlatego też zarzuty apelującego sformułowane w tym zakresie i kwestionujące procedurę dochodzenia do ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd rejonowy, jak i same ustalenia, a także w zakresie naruszenia prawa materialnego, nie mogły zostać uznane za trafne.

**Odnosnie
zarzutu
związanego z
obrazą art. 7
kpk i art. 196
§ 3 kpk poprzez
przeprowadzenie
nieprawidłowej
oceny dowodu
w postaci opinii
biegłego z
dziedziny
rekonstrukcji
wypadków
drogowych,** Sąd Okręgowy podziela zapatrywania sądu

pierwszej instancji, zgodnie z którymi biegły S. S. w sporządzonej przez siebie opinii uwzględnił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty i okoliczności, zastosował w tym zakresie wszelkie niezbędne czynności badawcze, a swoje wnioski wsparł wnikliwą i przekonującą argumentacją. W efekcie biegły ten wykazał w omawianej opinii w sposób rzetelny i nie budzący wątpliwości, że zarówno oskarżony M. F. (1) jak i świadek Ł. J. popełnili błędy w taktyce i technice jazdy, jednak błędy popełnione przez oskarżonego M. F. (1) nie powodowały bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Do kontaktu kolizyjnego pomiędzy kierowanymi przez w/w uczestników ruchu pojazdami, doszło bowiem w wyniku uderzenia przednią lewą częścią nadwozia kierowanego przez Ł. J. pojazdu marki O. (...) w przedni

lewy narożnik P. (...),
którym kierował M.
F. (1). Wnioski
zawarte w pisemnej
opinii sporządzonej
przez tego biegłego
zostały
wykorzystane przez
Sąd pierwszej
instancji przy
ustaleniu
rzeczywistego
przebiegu zdarzenia
oraz rzeczywistego
zachowania
uczestników ruchu.

Dokonując oceny
rzetelności opinii
biegłego S. S.,
Sąd Rejonowy w
niniejszej sprawie
przeprowadził
swobodną jej ocenę,
zgodną z regułami
art. 7 kpk a
nie ocenę dowolną,
kierował się przy
tym zasadami logiki
i doświadczenia
życiowego i
przekonująco
wykazał, dlaczego
uznał za rzetelne
wnioski powołanego
biegłego. Sąd
Okręgowy uznał, że
postępowanie Sądu
Rejonowego było
prawidłowe. Sąd
Rejonowy
dysponował bowiem
wystarczającymi
danymi do
podzielenia
wniosków zawartych
w tej opinii.
Apelujący nie
wykazał w którym
miejscu opinia

biegłego budzi wątpliwości, jest nierzetelna, czy nielogiczna. Nie pojawiły się też w sprawie żadne okoliczności osłabiające zaufanie co do bezstronności tego biegłego. W szczególności niezrozumiałym dla Sądu Okręgowego jest podniesiony przez apelującego zarzut, iż opinia ta wyrażała zapatrywania biegłego, co do winy oskarżonego poprzez sformułowanie ocen prawnych w zakresie sprawstwa wypadku i naruszeń zasad oraz przepisów ruchu drogowego, co stwarzało uzasadnione wątpliwości w zakresie bezstronności opiniującego. Jak bowiem wynika z treści opinii, wbrew twierdzeniom apelującego, biegły nie formułował twierdzeń dotyczących zawinienia uczestników ruchu, co jest oczywiście wyłączną domeną sądu, a jedynie – stosownie do treści postanowienia Sądu o dopuszczeniu dowodu z pisemnej opinii biegłego

wydanego na rozprawie w dniu 18 października 2020 roku – określił przyczyny wypadku oraz popełnione przez kierujących błędy w taktyce oraz technice jazdy. Sporządzona przez biegłego pisemna opinia nie była przy tym kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, żadna ze stron nie wносиła bowiem o powołanie innego biegłego, wskazując że np. opinia sporządzona w sprawie ma charakter stronniczy. Podnoszone zaś na etapie postępowania odwoławczego zarzuty dotyczące braku obiektywności biegłego, bez wskazania wiarygodnych argumentów przemawiających za stronniczością biegłego, należało uznać za polemikę z ustaleniami zawartymi w opinii. W odniesieniu do zarzutów dotyczących zaufania do biegłych na uwagę zasługuje wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 1980 roku w sprawie I KR 12/80 (OSNPG 1980/11, poz. 135),

w treści którego Sąd Najwyższy wskazał, że: „Jeżeli strona, powołując się na istnienie powodów osłabiających zaufanie do biegłych, żąda ich zmiany, to wówczas ma obowiązek przytoczenia ważnych powodów istniejących obiektywnie, które uzasadniają konieczność powołania innego biegłego [...]. Do ważnych powodów w rozumieniu art. 179 § 2 (obecnie art. 196 § 3) k.p.k. należą tylko te, które w rzeczowy sposób podważają obiektywność biegłych lub podważają zaufanie do ich wiedzy i doświadczenia, albowiem podstawą zaufania do biegłych może być przeświadczenie o ich obiektywizmie i posiadaniu przez nich niezbędnych wiadomości specjalnych”.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w ocenie Sądu odwoławczego zarzut dotyczący błędnej oceny opinii biegłego dokonanej przez Sąd Rejonowy nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy podziela zapatrywanie Sądu Rejonowego odnośnie wiarygodności opinii biegłego specjalisty z zakresu chirurgii ogólnej S. N., choć jednocześnie już na wstępie podnosi, że **opinia ta ma charakter drugorzędny i irrelewentny dla możliwości przypisania odpowiedzialności** M. F. (1) w przedmiotowej sprawie – skoro inne dowody ocenione prawidłowo, doprowadziły do słusznych wniosków w zakresie braku naruszenia przez oskarżonego zasad ruchu drogowego- o czym poniżej. Sporządzone przez tego biegłego opinie dotyczyły obrażeń ciała uczestników zdarzenia drogowego z dnia 11 czerwca 2020 roku i ich kwalifikacji prawnokarnej. W tej części opinie te, choć stosunkowo lakoniczne, spełniały wymagania stawiane tego rodzaju dokumentom przez przepisy Kodeksu

postępowania karnego, były jasne i zawierały w swej treści wskazanie rodzaju i zakresu obrażeń doznanych przez poszkodowanych w zdarzeniu drogowym oraz czasokres doznanego przez nich naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia.

Na gruncie art. 201 kpk opinia biegłego ma spełniać wskazane tam wymogi w ocenie sądu, a nie stron, a sąd ten ma jedynie wykazać, dlaczego uważa, że są one spełnione. To, że określona opinia nie odpowiada stronie postępowania nie jest powodem uzupełniania opinii, co generuje niepotrzebnie koszty postępowania i wpływa na jego przewlekłość. Jeżeli dowód z opinii jest przekonujący i zrozumiały dla sądu, który to obiektywnie i trafnie uzasadnił, to fakt, że dowód ten nie jest przekonujący lub zrozumiały dla strony procesowej, nie może stworzyć podstawy do stosowania przepisu

art. 201 k.p.k.
Zwłaszcza zaś nie
może stać się
podstawą do
stosowania tego
przepisu
procesowego
okoliczność, że
strona, wdając się
samodzielnie w
spekulacje myślowe
natury
specjalistycznej,
dochodzi w
rezultacie do
przekonania, że
wnioski natury ściśle
fachowej - i to w
dziedzinie, w której
z natury rzeczy
brakuje stronie
wiadomości
specjalnych - są
błędne (tak Sąd
najwyższy w sprawie
III KR 18/71, opubl.
OSNPG 1972, nr
2, poz. 33; SN V
KR 180/77, OSNPG
1978, nr 4, poz. 50).

W aspekcie
powyższego, nie
podlegały
uwzględnieniu
zarzuty apelującego
sprowadzające się
w istocie do
odmówienia waloru
pełności i jasności
całości w/w opiniom
oraz konieczności
dopuszczenia przez
Sąd pierwszej
instancji z urzędu
dowodu z opinii
uzupełniającej.
Przechodząc do
omówienia
poszczególnych

elementów składających się na ten zarzut w pierwszej kolejności należało zważyć, że **szusnie apelujący wskazał, iż z treści opinii biegłego wynika,** że pokrzywdzony P. K. w czasie zdarzenia nie miał zapiętych pasów, o czym świadczą doznane przez niego obrażenia w postaci złamania mostka na skutek uderzenia się o kierownicę, gdy tymczasem P. K. nie był kierowcą samochodu lecz pasażerem. Uwadze apelującego umknęło jednak, że z ustalonego przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego wynika, że P. K. siedział na przednim fotelu obok kierowcy pojazdu O. (...) kierowanego przez Ł. J.. Możliwym i prawdopodobnym w tym stanie rzeczy było także uderzenie się tego pokrzywdzonego mostkiem o kierownicę w przypadku niezapięcia pasów bezpieczeństwa na skutek uderzenia lewą przednią stroną pojazdu O. (...) w lewy przód

samochodu marki P. - względnie uderzenie otwartej poduszki powietrznej w piersi. Wskazany przez biegłego mechanizm obrażeń doznanych przez tego pokrzywdzonego w ocenie Sądu był możliwy i nie wyklucza go okoliczność, że P. J. nie kierował pojazdem. Sąd odwoławczy nie podzielił także rozumowania apelującego sprowadzającego się do konstatacji, jakoby okoliczność, że w sytuacji kiedy H. C. siedziała z tyłu pojazdu, za P. K. to nie mogła doznać obrażeń w postaci złamania nosa w wyniku uderzenia w blat pod przednią szybą, w szczególności, że z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynikało, że gdyby podczas wypadku H. C. miała zapięte pasy bezpieczeństwa, to w ogóle nie doznałaby złamania kości nosa, ponieważ pasy stabilizowałyby górną część ciała.

Ponadto apelujący podał, że pokrzywdzeni doznali również

szeregu innych
obrażeń ciała,
których biegły nie
objął zakresem
wydanej opinii,
która to okoliczność
nie znajduje już
żadnego
potwierdzenia w
materiale
dowodowym
zgromadzonym w
sprawie. Dokonując
rozstrzygnięcia w
zakresie
nieuwzględnienia
tego zarzutu, Sąd
odwoławczy wziął
pod uwagę, że
także sporządzone
przez tego biegłego
opinie nie były
kwestionowane
przez żadną ze stron
prze wyrokowaniem
sądu meriti, ponadto
opnie nie budzą
jednak wątpliwości
w zakresie
kwalifikacji prawno-
karnej obrażeń, a
wobec konieczności
wydania wyroku
uniewinniającego w
sprawie z innych
– miały charakter
pomijalny dla
ostatecznego
rozstrzygnięcia
sprawy karnej.

Sformułowany przez
oskarżyciela
publicznego zarzut
przeprowadzenia
nieprawidłowej,
wbrew zasadom
logiki, wiedzy i
doświadczenia
życiowego, oceny

wyjaśnień
oskarżonego, i
przyjęcie w sposób
dowolny, że
oskarżony należycie
wyjaśnił przyczynę
przyznania się do
winy w
postępowaniu
przygotowawczym,
w ocenie Sądu
odwoławczego nie
podlegał
uwzględnieniu.

Wywody
apelującego w tej
mierze opierają
się jedynie na
odmiennej
interpretacji treści
tych wyjaśnień, nie
przedstawiają przy
tym jakichkolwiek
przekonujących
argumentów,
podważających
prawidłowość i
słuszność
rozumowania Sądu
pierwszej instancji.
Skarżący nie wykazał
bowiem w żaden
sposób, że
rozumowanie Sądu
w tym zakresie
było wadliwe bądź
nielogiczne i
poprzestał w tym
aspekcie na
sformułowaniu
zarzutu
niedopuszczenia z
urzędu dowodu z
zeznań
funkcjonariusza
Policji, który miał
„namawiać”
oskarżonego M. F.
(1) do przyznania się

do winy - jeszcze na miejscu zdarzenia. Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów procesowych należy wskazać, iż ocena zebranego materiału dowodowego nie narusza przepisu art. 7 k.p.k., nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i nie wykazuje błędów logicznych. Zaznaczyć przy tym należy, iż swobodna ocena dowodów jest jedną z naczelnych zasad prawa procesowego, u podstaw której leży zasada prawdy materialnej, a swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Prawem bowiem oskarżonego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony, a tak długo jednak oskarżony może skutecznie

w ten sposób realizować swoje uprawnienia procesowe, a Sąd zobowiązany interpretować wątpliwości na jego korzyść - jak długo oskarżony nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego M. F. (1), w których nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, jakoby w chwili zderzenia z pojazdem kierowanym przez świadka Ł. J. nie przekroczył on osi jezdni i znajdował się na swoim pasie ruchu, korespondowały natomiast z treścią ustaleń biegłego S. S. a przede wszystkim - co najbardziej istotne nieosobowym materiałem dowodowym zawartym na nagraniu kamery monitoringu.

W tym miejscu sąd odwoławczy

ponosi, że w przedmiotowej sprawie istniała bardzo nietypowa sytuacja, gdyż ani pierwotne merytoryczne wyjaśnienia oskarżonego, ani zeznania pokrzywdzonego składane w sprawie – nie opisywały rzetelnie przebiegu przedmiotowego wypadku drogowego. Można nawet pokusić się o konstatację, że wynik sprawy karnej były całkowicie odmienny - gdyby nie dowód ujawniony w toku postępowania sądowego w postaci nagrania przebiegu zdarzenia zapisany na płycie CD (k.96 akt). To dopiero w toku trwającego przez sądem postępowania oskarżony załączył do sprawy płytę z filmem dokumentującym przebieg zdarzenia. (...), pochodzący z kamery monitoringu, nagrany został w

pewnej odległości od miejsca zderzenia się pojazdów, ale jest dostatecznie czytelny i zrozumiały dla sprawy (dla biegłego, dla sądów). Widać na nim przede wszystkim ruch pojazdu O., jakim poruszał się pokrzywdzony (nagranie wykonano z kamery skierowanej w tym samym kierunku co ruch pojazdu O.). Bardzo wyraźnie widać, że w bardzo bliskiej odległości czasowej od chwili zderzenia O. omija przeszkodę pionową usytuowaną przy prawym krawędzi jezdni, co jednak powoduje, że z tego powodu znajduje się w okolicach środka jezdni, a nie na swoim (prawym) pasie ruchu, w chwili istotnej dla rozstrzygnięcia w sprawie. To wówczas pokrzywdzony nieprawidłowo reaguje na ruch pojazdu oskarżonego, który sygnalizując zamiar skrętu w lewo, będąc jednak w dalszym ciągu, w całości, na swoim pasie ruchu – tj. pasie lewym dla kierunku jazdy pokrzywdzonego. Do zderzenia się pojazdów dochodzi

na lewym,
nieprzeznaczonym
dla
pokrzywdzonego,
lecz oskarżonego,
pasie ruchu. To
pokrzywdzony
popelnia czytelny
błąd w taktyce jazdy.
Można rzec – młody
człowiek zareagował
nieprawidłowo
podejmując decyzję
o ominięciu pojazdu
oskarżonego z lewej
strony – niezasadnie
zakładając, że
oskarżony zdąży
skrócić przed
dojazdem pojazdu
pokrzywdzonego, a
przy tym samemu,
znacząco,
przekraczając
dozwolona
prędkość. Sytuacja
ta jest czytelna
nawet dla
przeciętnego
kierowcy. Opinia
biegłego fachowo
analizuje każdą z
klatek nagranych
filmu, a wnioski
biegłego przekonują.
Mając powyższe
na uwadze, w
realiach niniejszej
sprawy nie zasługuje
na uwzględnienie
zarzut apelującego,
co do naruszenia
przez Sąd pierwszej
instancji art. 7 kpk i
art. 366 kpk.

Zarzut oskarżyciela
publicznego
dotyczący
naruszenia art. 7

kpk poprzez wadliwe przeprowadzenie oceny dowodu z zeznań świadka P. K. i wskazanie, że są one wiarygodne jedynie w ograniczonym zakresie, w ocenie Sądu odwoławczego stanowiąc jedynie polemikę z oceną przez Sąd pierwszej instancji mieszczącą się w granicach zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy podziela w zupełności ocenę zeznań tego świadka przedstawioną przez Sąd pierwszej instancji polegającą na uznaniu za wiarygodne jedynie tych zeznań świadka, które odnosiły się bezpośrednio do jego uczestnictwa w przedmiotowym wypadku, a także doznanych obrażeń ciała, faktu hospitalizacji i dalszego leczenia albowiem znajdowały one potwierdzenie w innych wiarygodnych dowodach zarówno o charakterze osobowym jak i nieosobowym. Dokonując oceny zeznań tego świadka

dotyczących
szczegółów wypadku
nie można bowiem
tracić z pola
widzenia
okoliczności, że
sam świadek w
toku swoich zeznań
składanych w dniu
17 listopada 2020
roku podał, że
co prawda podczas
jazdy nie drzemał,
ale nie skupiał się też
na drodze, a ponadto
wielu szczegółów
dotyczących samego
zdarzenia nie
pamiętał - z uwagi
na upływ czasu
oraz podeszły wiek.
Świadek ten zwrócił
także uwagę na
dynamikę zdarzenia,
co także utrudniło
mu przywołanie
z pamięci jego
wszystkich
szczegółów. W tej
sytuacji trudno
uznać depozycje
tego świadka za
rozstrzygające w
kwestii
odpowiedzialności
oskarżonego za
zarzucony mu czyn,
szczególnie gdy
jego depozycje w
części uznanej za
niewiarygodną nijak
się miały do
nagrania ruchu
pojazdu
pokrzywdzonego
uwidocznionego na
filmie. Sąd
odwoławczy zważył,
że świadek P. K.
ani słowem nie

wspomniał chociażby o manewrze wnuczka poprzedzającym samo uderzenie w pojazd oskarżonego, polegającym na omijaniu przez wnuczka przeszkody na drodze, tuż przed miejscem zderzenia się pojazdów, co miało znaczenie dla ustalenia przyczyn wypadku, w szczególności miejsca położenia pojazdu pokrzywdzonego (środkowa część jezdni) w momencie powstania stanu zagrożenia.

Zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 400 § 1 kpk poprzez nierozważenie możliwości zakwalifikowania zachowania oskarżonego, jako wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, a w konsekwencji niezasadnego uniewinnienia oskarżonego i uwolnienia od poniesienia odpowiedzialności karnej, w tym za ewentualne wykroczenie także okazał się bezzasadny. Zgodnie z treścią art. 86

§ 1 kw kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podlega karze grzywny.

Konstytutywnym znamieniem wykroczenia z art. 86 § 1 kw jest zatem spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu - samo nawet niezachowanie ostrożności nie jest jeszcze wystarczające do przypisania tego wykroczenia. Przyczym to niebezpieczeństwo ma być realne, a nie abstrakcyjne i to w odniesieniu do konkretnej sytuacji na drodze.

Całokształt okoliczności sprawy, w aspekcie uznanej za wiarygodną w całości opinii biegłego S. S., opartej w głównej mierze na nieosobowym materiale dowodowym tj. nagraniu z kamery monitoringu wskazuje, że zachowanie oskarżonego w

żaden sposób realnie nie zagroziło bezpieczeństwu innych osób znajdujących się na drodze.

Sąd odwoławczy rozważał, czy pierwotnie przyznanie się oskarżonego, w szczególności przyznanie się, że w chwili zamiaru skrętu w lewo M. F. (1) spojrział w prawo (na znajdujący się tam swój dawny zakład pracy) skutkuje ustaleniem, że w chwili rozpoczęcia manewru skrętu w lewo (ten moment manewru oskarżonego akcentował apelant) spowodował stan zagrożenia w ruchu drogowym, czy to dla pokrzywdzonego, czy dla innego uczestnika ruchu drogowego w rozumieniu art. 86 § 1 kw. Analiza przebiegu wypadku, w szczególności wniosków końcowych opinii biegłego, przeczy możliwości ustaleniu znamienia „spowodowania zagrożenia” w rozumieniu art. 86 § 1 kw. Samo bowiem „spojrzenie w bok” nie było

przez kogokolwiek zauważone - także dla pokrzywdzonego. Także ruch pojazdu oskarżonego P., zauważalny dla otoczenia, nie powodował żadnego zagrożenia dla innych uczestników. Zgodnie z opinią biegłego oskarżony nie wjechał na przeciwległy pas ruchu. To, że nie obserwował nieprzerwanie przedpola jazdy (i nie potrafił określić położenia swojego samochodu względem szerokości jezdni w momencie wypadku) nie oznacza automatycznie, że stworzył zagrożenie dla innych uczestników w rozumieniu w/w przepisu. Jak podniósł biegły: samo rozpoczęcie manewru nie jest równoznaczne z jego kontynuowaniem i zakończeniem. Tym samym, nawet chwilowe spojrzenie wzrokiem na prawo wcale nie oznacza, że oskarżony nie zatrzymałby się i nie przekroczył osi jezdni w dalszym toku swojej jazdy - skrętu w lewo. Na stronę

przedmiotową
wykroczenia z art.
86 § 1 kw składają
się dwa elementy:
niezachowanie
należytej ostrożności
i jej skutek w
postaci zagrożenia
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym.
Przez należyłą
ostrożność rozumie
się takie zachowanie
uczestników ruchu
lub innych osób,
które -
uwzględniając
wszystkie istniejące
w danym momencie
okoliczności -
wyłącza (a w
każdym bądź razie
minimalizuje)
możliwość
zagrożenia
bezpieczeństwa
ruchu.
Niezachowanie
należytej ostrożności
przyjmuje zazwyczaj
postać
nieprzestrzegania
zasad
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym.

Drugim elementem
wykroczenia z art. 86
§ 1 kw jest skutek
sytuacyjny w postaci
spowodowania
zagrożenia
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym,
przy czym nie
musi to być
skutek rzeczowy
w kolizji drogowej
bądź wypadku.
Zagrożenie

bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie musi być bezpośrednie, ale musi być realne i konkretne. Samo niezachowanie należytej ostrożności nie wystarcza do pociągnięcia sprawcy do odpowiedzialności na podstawie art. 86 § 1 lub 2 kw, który ma charakter materialny. Skutkiem materialnym takim nie musi tu być konkretne zdarzenie (np. kolizja pojazdów), a wystarczy że okoliczności, związanych z zachowaniem sprawcy, wynikać będzie zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, np. wobec konieczności nagłego hamowania albo zjechania na pobocze celem uniknięcia kolizji. Podobnie wypowiedział się Sąd Rejonowy w Pruszkowie w wyroku z dnia 10 lutego 2014 r. wydanym w sprawie V W 1197/13, w którym czytamy: "Konstytutywnym znamieniem wykroczenia z art. 86 § 1 KW jest spowodowanie

zagrożenia
bezpieczeństwa
ruchu; samo
niezachowanie
ostrożności nie
wystarcza do
zastosowania tego
przepisu. Jest to
wykroczenie
materialne, a
skutkiem
stanowiącym o
takim jego
charakterze jest
właśnie wspomniane
zagrożenie. Chodzi
o takie zakłócenie
ruchu, które grozi
zderzeniem
pojazdów lub
uderzeniem pojazdu
w przydrożne
drzewo albo wymaga
podjęcia manewrów
obronnych przez
innego uczestnika
ruchu. W doktrynie
określa się je
mianem zagrożenia
sytuacyjnego, czyli
chodzi tu o
sprowadzenie
sytuacji, w której
istnieje
niebezpieczeństwo
rozbicia
samochodu” (Legalis
Numer 2130322).
Tym samym
analizowanie
zachowanie M. F.
– spojrzenie w
prawo - nie wywołało
koniecznego dla
bytu wykroczenia z
art. 86 § 1 kw skutku
w postaci zagrożenia
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym.
Biorąc powyższe

pod uwagę sąd odwoławczy uznał także i ten zarzut oskarżyciela publicznego za niezasadny.

Tym samym zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 177 § 1 kk (nazwany przez apelanta jako „inny wypadek niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk”, a stanowiący w istocie obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawno-karnej) poprzez bezpodstawne zawężenie granic przypisywalności skutku i w następstwie bezzasadne przyjęcie, że oskarżony nie jest sprawcą zarzucanego mu czynu także nie był zasadny. Sąd odwoławczy podziela przy tym argumenty wysłowione przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sprowadzające się do konstatacji, że popełnione przez oskarżonego błędy nie powodowały bezpośredniego zagrożenia w ruchu

drogowym, a ponadto nie mógł on przewidzieć skutku w postaci zderzenia pojazdów.

Zgodnie z treścią art. 177 § 1 kk kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Istotnym elementem strony przedmiotowej przestępstwa spowodowania wypadku komunikacyjnego jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. W orzecznictwie podkreśla się, że nie chodzi tutaj tylko o zasady stypizowane w przepisach, a więc mające charakter normatywny, lecz także o zasady prakseologiczne, wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu (por. uchwała Sądu Najwyższego z 28 lutego 1975

roku w sprawie
V KZP 2/74,
OSNKW 1975/3-4,
poz. 33). To zasady
bezpieczeństwa
odnoszące się do
ruchu lądowego
(drogowego,
szynowego),
powietrznego oraz
wodnego. Ponieważ
w grę wchodzi tutaj
zasady
bezpieczeństwa w
ruchu, na podstawie
wskazanego
przepisu
odpowiadać może
tylko ten, kto
powoduje
wymienione w nim
skutki w przestrzeni,
w której odbywa się
ruch. Przepięstwo
spowodowania
wypadku
komunikacyjnego
ma charakter
skutkowy. Do jego
znamion należy
sprowadzenie co
najmniej tzw.
średniego
uszczerbku na
zdrowiu. Na gruncie
przepisu art. 177 §
1 kk fundamentalne
znaczenie ma
problem związku
przyczynowego
między naruszeniem
zasad
bezpieczeństwa w
ruchu, a skutkiem.
Trzeba podkreślić,
że sam fakt
naruszenia
określonej zasady
przez sprawcę nie
oznacza, że

automatycznie można przypisać mu skutki opisane w art. 177 § 1 k.k. Należy bowiem zadać sobie pytanie, czy przestrzeganie zasady, którą sprawca naruszył, ustrzegłoby go przed spowodowaniem skutku. Jeśli skutek i tak by nastąpił, nie ma podstaw do pociągania sprawcy do odpowiedzialności karnej za wypadek komunikacyjny, możliwa jest natomiast odpowiedzialność za wykroczenie (por. art. 86 § 1 k.w.; wyrok Sądu Najwyższego z 8.03.2000 r., III KKN 231/98, OSNKW 2000/5-6, poz. 45, z glosami: J. Giezka, PiP 2001/6, s. 109-114, i J. Majewskiego, OSP 2001/10, poz. 146, s. 491). Jeśli uda się ustalić, naruszenie której z zasad w sposób istotniejszy przyczyniło się do powstania skutku, wówczas odpowiedzialności karnej za wypadek komunikacyjny będzie podlegał ten sprawca, który tę zasadę naruszył (drugi uczestnik zdarzenia, który co prawda również

naruszył zasadę bezpieczeństwa w ruchu, ale naruszenie w mniejszym jednak stopniu przyczyniło się do wypadku, nie powinien być pociągnięty do odpowiedzialności karnej za wypadek komunikacyjny).
Przyczyniający się do wypadku nie będzie zań odpowiadał wówczas, gdy po wyeliminowaniu jego zachowania z całego zdarzenia można dojść do wniosku, że do wypadku i tak by doszło. Jeśli natomiast jego przyczynienie się w sposób istotny zwiększyło prawdopodobieństwo nastąpienia wypadku, to taki uczestnik również będzie ponosił odpowiedzialność za wypadek komunikacyjny (por. wyrok SN z 8.04.2013 r., II KK 206/12, LEX nr 1311397).

Przenosząc powyższe na grunt analizowanej sprawy, należy zważyć, że wobec prawidłowego uznania, że oskarżony M. F. (1) nie spowodował

<p>bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a sprawcą zdarzenia nie był oskarżony, a Ł. J., to z tych względów Sąd Rejonowy nie mógł przypisać oskarżonemu odpowiedzialności zgodnie z wolą skarżącego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Przebieg rozprawy przed sądem rejonowym oraz treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazują, że sąd ten prawidłowo, nie naruszając zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 kpk., swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 kpk oraz zasady domniemania</p>			

<p>niewinności, ocenił materiał dowodowy przyjmując za podstawę orzeczenia całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej odpowiadających treści zebranych dowodów, a uzasadnienie wyroku sporządził zgodnie z wymogami art. 424 kpk. Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował prawo materialne.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

Uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
- wniesione zarzuty okazały się niezasadne, brak podstaw do zmiany, bądź uchylenia wyroku;			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2	Apelacja wywiedziona przez prokuratora, na niekorzyść oskarżonego, okazała się niezasadna, w tej sytuacji zgodnie z art. 636 § 1 kpk koszty sądowe, na które złożyły się wydatki za postępowanie odwoławcze należało przejąć na rachunek Skarbu Państwa.	
7. PODPIS		

0.1.1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 16 czerwca 2021r. w sprawie II K 734/20	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana